

VERWONDERING, VERBAZING, FRUSTRATIE

Verwondering. Dat is iets moois. Je nieuwsgierigheid wordt geprikkeld, je wilt vragen stellen, meer weten. Het gaat om nieuwe dingen, buiten je eigen referentiekaders. Verwondering is wat ik zie bij kinderen die kennismaken met bewegend leren. Rekensommen die al spelend en bewegend worden opgelost. Leerdoelen die worden gehaald buiten de gebaande paden van het schriftje, de rijtjes of de tafel in de klas. Buiten, op het schoolplein, in het bos of waar dan ook. Vernieuwend, prikkelend, stimulerend. Verwondering en het besef: zo kan het ook.

Verwondering was ook wat bij mij opkwam toen ik de bijdrage van Living Lab 'de verrijkte schooldag' van gemeente Oldambt las op de website van ZonMw. De kinderen kregen allerlei nieuwe activiteiten aangeboden op het schoolplein en gingen op bedrijfsbezoeken. Inspirerend, waardevol, mooi. De volgende stap, zo geven ze aan, is een sterkere verbinding met de sportverenigingen rondom de school. Een breder gebruik van sportvoorzieningen, ik zie het voor me: vernieuwen door samen te werken.

De verrijkte schooldag sluit goed aan op diverse initiatieven om kinderen meer te laten bewegen. Denk bijvoorbeeld aan de oproep voor meer uren bewegingsonder-

wijs en de aandacht rondom de nationale buitenspeeldag. Allemaal gevoed door een teruggang van de motoriek, minder beweegactiviteiten en meer zitgedrag bij de jeugd. Dat moet anders. De schoolcontext is daar bij uitstek geschikt voor. En hoewel er tal van goede initiatieven zijn en het belang wordt onderkend, verbaas ik me over de praktijk. Welke ruimte bieden we voor bewegingsonderwijs en wat wordt hiermee gedaan?

Bewegingsonderwijs vindt voor een groot deel plaats in gymzalen, waarvan de afmetingen vaak niet aansluiten bij richtlijnen van de KVLO. Ik geef het je te doen om in een kleine gymzaal voor 30-35 kinderen een goede les bewegingsonderwijs te verzorgen. Een ander aspect dat verbazing bij mij oproept is het aantal uren bewegingsonderwijs dat wordt aangeboden. Geregeld blijkt uit lokale onderzoeken naar de bezetting van sportaccommodaties dat het aantal uren bewegingsonderwijs in de praktijk lager ligt dan je op basis van het minimale aantal klokuren mag verwachten. Nu hoop je dat dit het gevolg is van alternatieve invullingen op een sportveld, in een bos of park of in het zwembad. Maar als ouder met twee kinderen op een basisschool weet ik dat dit lang niet altijd het geval is.

Terugkijkend op afgelopen schooljaar is de gymtas vaker thuis blijven liggen dan me lief was. Niet omdat mijn zoon of dochter deze was vergeten, maar omdat ze al wisten dat er geen gymles zou zijn die week (ja, ze hebben maar één gymles per week). Bewegingsonderwijs is klaarblijkelijk iets wat je makkelijk kan laten. Dat frustreert.

Het laat maar weer eens zien dat het van belang is om onderwijs en sport en bewegen meer met elkaar te verbinden. Ook ruimtelijk is hier verbetering mogelijk, met goede voorzieningen voor bewegingsonderwijs en door na te denken over nabijheid van en veilige verbindingen tussen onderwijs- en sportlocaties. Zo zijn er minder drempels voor een gevarieerd sport- en beweegaanbod tijdens schooltijd.

Dat gaat niet van vandaag op morgen het probleem oplossen, maar we komen zo wel stap voor stap een beetje verder. Voor de korte termijn hoop ik vooral de frustratie achter mij te laten en me te mogen verwonderen over de beweegmogelijkheden die mijn kinderen komend schooljaar krijgen aangeboden. Ik zal de basisschool eens wijzen op de 'verrijkte schooldag' en andere goede voorbeelden. ■

“BEWEGINGSONDERWIJS IS
KLAARBLIJKELIJK IETS WAT JE
MAKKELIJK KAN LATEN. DAT
FRUSTREERT”

Remco Hoekman is directeur van het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Meer weten? Stuur uw reactie of vraag naar R.hoekman@mulierinstituut.nl.